

бѣгамъ“. — „Добрѣ“, рекла лисицата и показала му пѣтя и пѣтекитѣ, по които тѣ найсетнѣ отишли въ зимника. Тукъ имало месо прѣмно, и вълкътъ веднага се запрѣтналъ

и рекълъ: „До като го довърша, има врѣме“. И лисицата добрѣ се налпала, разгледала добрѣ наоколо, ала често поглеждаше къмъ дупката прѣзъ която били влѣзли, и опитвала често, дали търбуха ѝ е доста тѣнъкъ да мине прѣзъ нея. Тогава вълкътъ рекълъ: „Мила ли-

сичке, кажи ми, какво току сновешъ насамъ-нататъкъ и току скачашъ навънъ и прѣскачашъ навжтрѣ? — „Азъ трѣбва да гледамъ, да не би да иде нѣкой“, отвърнала лука-

вата лисица, „само недѣй много да ядешъ“. А вълкътъ рекълъ: „Азъ нѣма да си отида отъ тукъ, докато не очисти съвсѣмъ сжда“. Но въ туй врѣме дошълъ селенинътъ, защото чулъ шума отъ сжда, който се търкалялъ въ зимника. Лисицата, щомъ го видѣла, съ единъ скокъ се намѣрила вънъ прѣзъ дупката; вълкътъ искалъ и той слѣдъ нея, ала той тѣй много се натѣпкалъ, че не могълъ да мине прѣзъ дуп-

ката, ами останалъ тѣй наполовина вънъ наполовина въ зимника. Дотърчалъ тогава селенинътъ съ една мотика и го отрепалъ. А лисицата избѣгала въ гората и се зарадвала, че се отървала отъ ненаситника.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

